

FRANK CRAY

U M P I K U J A

DEAD
END

"Brutaalimpi kuin Brett Easton Ellis.
Levoton ja groteski teos."
– *Ruumiin kulttuuri*

Sisällysluettelo

[Nimiösivu](#)

[1. luku](#)

[2. luku](#)

[3. Luku](#)

[4. Luku](#)

[5. Luku](#)

[6. Luku](#)

[7. luku](#)

[8. luku](#)

[9. Luku](#)

[10. luku](#)

[11. luku](#)

[12. luku](#)

[13. luku](#)

[14. luku](#)

[15. luku](#)

[16. luku](#)

[17. luku](#)

[18. luku](#)

[19. luku](#)

[20. LUKU](#)

[21. luku](#)

[22. luku](#)

[23. luku](#)

[24. Luku](#)

[25. luku](#)

[26. luku](#)

[27. LUKU](#)

[28. luku](#)

[29. luku](#)

[30. luku](#)

[31. luku](#)

Loppusanat
Valmistusmerkinnät

Omistettu Aamoksen muistolle

Aika olla mitä on

tuli mitä tuli.

Ei enää mölyä.

Antaa pölyn olla siellä sängyn alla.

Kaikki tämä matkiminen on alkanut tylsistyttää.

Ei kaikkeen tarvitse vastata.

Silti minun on sinua ikävä.

1. luku

EXIT or die - fuck you!

M

oni newyorkilainen kääntyi tuijottamaan mitä erilaisemmista asennoista ja paikoista hurjaa vauhtia neljättä avenuetä kiitävää kiiltävänpunaista ambulanssia, joka piti sellaista äänien ja valojen yhdistelmää, että kadun alla vilistävät rotatkin käänsivät pienet päänsä ylöspäin ja olisivat ulvoneet koirien tavoin, jos heille olisi syntymässä suotu ulvontaelin. Katsojat ja kuulijat eivät tienneet, että paloauto oli uusi ja että siitä oli käyty New Yorkin kaupunginhallituksen liikennelautakunnan maanantai-illan kokouksessa pitkää ja harrasta kädenvääntöä republikaanien ja demokraattien välillä. Republikaanien puheenjohtaja oli sanonut viimeisessä puheenvuorossaan että ”rahakukkaron nyöria pitää kiristää”, johon demokraattien kaunis ja kokematon nuori liikennelautakunnan uusi jäsen oli vastannut, että ”mutta ei vääristä paikoista”. Keskustelua oli käyty aamutunneille saakka, kahvia oli juotu pannuittain, kännykkäpuheluja ja tekstiviestejä oli lähetelty rakkaimmille tyyliin ”myöhään menee, mutta kyllä täältä lopulta kotiin tullaan rakas”, ja lopullisessa äänestyksessä demokraattien kanta oli voittanut yhdellä äänellä. Tästä syystä nyt siis kuultiin uuden, punaisen tulokkaan ensimmäiset omat äänet, kuin vastasyntyneen räkäisy, jotka kaikuivat monen avenuen ja streetin päähän. Ääni kuultiin jo Greenwich Villagessa, tuossa vihreässä ja matalassa New Yorkin kaupunginosassa, jonne ambulanssi oli matkalla, eli siis kaukana Harlemin mustilta ja tunkkaisilta kaduilta, joissa vain hiiret ja niiden geenimanipuloidut sukulaiset halusivat

elää. Autot väistivät kiltisti kadun reunaan ja antoivat välkkyvän ja räähkyvän ambulanssin ohittaa heidät koska he eivät halunneet samalle matkalle, heillä ei ollut kiire kuolla. Viimeinen kiimainen kiire katosi, kun korvan kuuloelin vastaanotti viestin, että joku meni ilmaisella kyydillä kohti pimeää hautaa, kohti tyhjiötä, kohti ties minne; termiitinkeltaiset taksit tosin miettivät kaksi kertaa ennen kuin antoivat tietä tälle neljännen avenuen uudelle punaposkiselle tulokkaalle; heille jokainen väärä liike oli väärä liike, he olivat tottuneet että heitä väistetään, että he ovat New Yorkin muurahaispesän keltaisia kuninkaallisia, että heillä oli suurin oikeus vallata kaikki kadut öin ja päivin ja viedä välillä kiertoteitse väärään osoitteeseen, että heillä oli suurin oikeus näyttää keskisormea ja huutaa: Haista vittu! Nyt he joutuivat huomaamaan, ettei näin suinkaan ollut ja se pani heidät mietteliääksi. Ambulanssi ohitti muita autoilijoita vähän samalla tapaa kuin pajatsoon työnnetty kolikko pomppii ja väistelee voittoreikää, nyt vietiin jotakuta häviäjää, luuseria, kususukkaa jonnekin koneen uumeniin, ei voittoreikään; mutta luuseri ei ollut pääasiallisin väistön syy: kaikki tiesivät, että ambulanssi oli täynnä kipua, se sai nykyajan pehmoleluhmmiset vaistomaisesti väistämään.

Huomiota herättävän, uuden ambulanssin sisällä isokokoisien rikosetsivä Eddien rintalastaan aseteltiin juuri sähkölaitteita, jotta punainen ja pehmeä lihakasa saataisiin jälleen lyömään elämään tarvittavia kovia, rytmikkäitä lyöntejä – ne olivat hetkeksi tauonneet – Eddie oli antanut periksi – miksi? Sitä eivät ambulanssin kumpikaan ensihoitaja tiennyt, mutta siitä huolimatta he olivat sitä mieltä, ettei vielä ollut Eddien aika lopettaa elämän pimpom-peliä, ei ainakaan heidän työvuoronsa aikana. Heidän työnsä oli pelastaa ihmishenkiä. Ambulanssin katossa roikkui Ykkösen Yllätyspäivät -ilmapallo, lattialla oli tyhjiin juotu Actimel-purkki.

Du, dum, ja Eddien rinta ponnahti ylös sähkövirran syöksähtäessä rasvaisen ihon läpi, ja laski sitten välittömästi alas, kun valkoiseen, näyttävään asukokonaisuuteen puettu mieshoitaja nosti laitteensa ihosta irti. Hoitajalla oli kiharat, pitkät, hippityyliset hiukset. Silmät punottivat kuin särjellä monen yön valvomisesta. Kädet olivat hiestä tahmeat.

Ei tapahtunut mitään.

- No voivoi, mieshoitaja sanoi kuin olisi kommentoinut huonoa televisiomainosta.

- Sanos muuta, vastasi vierellä seisova naishoitaja, jolla oli isot ryntäät ja myös punottavat silmät. Rinnat hötkyilivät tien kuoppien ja väistettyjen autojen tahtiin ja suuntaan. Hän näytti enemmän maalaistalon karjakolta kuin ensihoitajalta.

- Mutta me ei anneta periksi, eihän Jane, sanoi mieshoitaja kuin olisi kyse köydenvetokilpailusta.

- Ei, me ei anneta periksi, Jack, vastasi Jane, ja katsoi välinpitämättömästi kelloaan. Kohta tämä työvuoro olisi ohi, ja hän pääsisi lämpöiseen ammeeseen punaviinilasin kera.

Eddien silmät ja sydän olivat edelleen kiinni. Jack tarttui uudestaan kaksin käsin sähkölaitteisiin, joita hän kutsui "sydänsurujen parantajiksi".

Du, dum, ja Eddien rinta ponnahti uudestaan ylös kuin se olisi heitetty trampoliinin päälle, ja lösähti sitten alas yhtä nopeasti kuin matalalta ammuttu sorsa, joka oli saanut kuuman luotisuihkun kaksipiippuisesta luodikosta.

- Ihmisenä oleminen on raskasta pidemmän päälle, Jack sanoi kuin olisi vanhainkodissa asuva mummo, joka kommentoi elämäänsä tylsämielisenä vieressä istuvalle toiselle mummolle.

- Olet oikeassa. Tämä herra kaipaa elämän eliksiiriä, Jane vastasi kuin tietäen mistä kenkä puristaa. Oikeasti hän

ajatteli koiraansa, joka oli ollut yksin hänen yksiössään jo lähes kymmenen tuntia. Se on jo varmaan kusaissut matolle.

Jack nyökkäsi ja kaivoi laukustaan valmiiksi annostellun adrenaliiniruiskeen, purskautti siitä elokuvista tuttuun tapaan muutaman tipan ulos, ja täräytti sen sitten surutta ja tunteettomasti suoraan Eddien sydämeen.

Sillä hetkellä Eddie katseli itseään sairaalan katosta.

Bum, du, bum, bum du bum, alkoi välittömästi Eddien sydän rummuttaa yhtä rivakasti kuin harmaahapsinen Charlie Watts Central Parkin konsertissa toissa viikolla.

- Helppo nakki, Jack sanoi ja käänsi työn turruttaman katseensa Eddien elämää takovasta rinnasta Janeen päin.

Jackin suu jäi auki, kun hän huomasi, että Janen toinen tissi oli pulpahtanut esiin, eikä Jane ollut selvästikään huomannut sitä. Jack ei saanut katsettaan millään irti puolelta toiselle heiluvasta isonännipihaisesta rinnasta. Jackillä alkoi jöpöttää. Hän ei ollut koskaan nähnyt työtoverinsa paljaita rintoja. Väsymys lisäsi haluja, ja hän tunsu kuinka kivekset paisuivat pesäpallon kokoisiksi ja yhtä koviksi; ne olivat valmiit ottamaan lyönnit vastaan.

- Pelkkää kemiaa, Jane sanoi.

- Totta, vastasi Jack ja jatkoi Janen tissien tuijottamista.

Jane kuuli Jackin äänensävyssä jotain outoa ja katsoi tarkemmin Jackiä ja huomasi tämän katseen suunnan.

- Oho, Jane sanoi ja työnsi rintansa takaisin paikoilleen.

Jack heräsi unelmistaan ja alkoi konemaisesti tuijottaa pieneltä tietokoneen näytöltä näkyviä Eddien sydäнкäyriä.

- Hyvältä näyttää, Jack sanoi kuin kommentoiden hetki sitten näkemäänsä Janen rintaa.

- Kiitos, sanoi Jane vaistomaisesti, ja punastui hieman.

Eddie avasi hitaasti silmänsä ja alkoi tuijottaa apaattisesti ambulanssin katossa roikkuvaa Ykkösen Yllätyspäivät -ilmapalloa.

- No, mitkäs on kuolleesta nousseen ekat sanat? Jack kysyi huomautessaan Eddien avanneen silmänsä.

- Paljonko kello on? Eddie kysyi ja jatkoi ilmapallon tuijottamista.

- Näitkö jotain kivaa unta? Jack jatkoi toisella kysymyksellä piristääkseen ilmapiiriä.

- Ajoin autolla Highway 66:tä ja tiellä oli tuhansia sammakonpoikasia. Ajoin niiden yli, Eddie vastasi päästämättä silmiään ilmapallosta. Oikeasti hän oli nähnyt juuri ennen heräämistään unta ilmapalloista. Ihmisiä kuoli ja niiden henget lähtivät ilmapallona taivaalle. Nämä ilmapallot muodostivat sitten taivaan.

Eli taivas on sittenkin olemassa, ajatteli Eddie.

2. luku

GOOD is simply clear!

V

oi jumalauta, nyt kaikki hiljaa, huusi Eddie mielessään istuessaan paksun mutta lihaksikkaan takapuolensa kanssa Broadwayn toisen poliisipiirin ikkunalaudalla ja katsellessaan turtuneena ulos. Nyt kun aktiiviura amerikkalaisen jalkapallon parissa oli ohi, hänen mahansa muistutti sitä mistä hän oli luopunut: isoa, puolipyöreää palloa. Eddien mieli oli apea ja tyhjä. Hetkittäin hän kuitenkin palasi tähän maailmaan, eikä se tuntunut hänestä enää siltä miltä se oli tuntunut nuorena ja voimakkaana, kun hormonit olivat hyrränneet ja hän oli tiennyt tasan tarkkaan mitä oli halunnut: pillua! Nyt hän ei enää edes muistanut, miltä pillu tuoksui. Hän ei jaksanut käyttää huorien palveluja, koska hänelle tuli aina mieleen ystävänsä Susanin karmaiseva kohtalo, johon hän oli osaltaan ollut myös syyllinen. Olihan hän se, joka oli pyytänyt Susania sarjamurhaajan syötiksi. Hänen elämänsä oli nyt umpikujassa. Edessä oli ylitsepääsemätön muuri. Ainoa mahdollisuus oli kääntyä ympäri. Hän muisti myös veljensä kuoleman kuin se olisi tapahtunut eilen. Veli oli hakattu syrjäisellä umpikujalla, jonne hän oli saapunut liian myöhään. Ja sekin oli ollut hänen vikansa. Mitä hän enää tekisi omalla elämällään? Jos hyppäisi samantien ulos? Sydämen pysähtyminen kertoi kaiken hänen elämästään. Hän oli fyysisesti ja henkisesti kuollut. Hänet oli tempaistu väkisin takaisin tänne jumalattomaan elämään jota hän vihasi. Hänellä ei ollut enää kuin hänen ottopoikansa Frankie ja koiransa Buddy joita hän kuitenkin vielä rakasti. Ehkä heidän takiaan kannatti vielä elää?

Näiden synkkien ajatustensa keskellä Eddie tajusi, mitä oli olla valaistunut. Se ei ollut valossa oloa, vaan valosta poissa oloa. Kärpäset surrasivat lampun ympärillä, mutta valaistunut ihminen ei pyörinyt enää itseään kohti imevän valon, muodin, dollarin, mallityttöystävän, rolexin, mersun, luksustalon, juoksuradan, seinätelevision, uraputken, kiitoksen, pelien, olohuoneen uuden maton, ipadin, kokkelin, luksushuoran, talonmiehen vaimon, Havaijin-matkan, polkupyörän, viskin, ilmastonmuutoksen, timanttien, seinäkellon tai vallanhimon ympärillä. Eddie tajusi, että hänen investointinsa zen-kirjoihin tuotti lopulta tulosta. Hän oli päässyt seuraavalle tajunnan tasolle. Hän ei enää pelkästään lukenut ja ymmärtänyt lukemaansa, hän myös toteutti kirjojen oppeja käytännössä.

Kello oli puoli kuusi aamulla ja oli kiireettömän hiljaista. Eddien valaistuneet mutta hieman turvonneet silmät tavoittivat yhdeksän miljoonan asukkaan New Yorkin kadulta vain vähän liikettä. Vanha mummo keräsi roskiksesta pulloja, kauluspaitaherra hölkkäsi puolijuoksua työpaikalleen peläten myöhästävänsä tärkeästä, liian aikaisin alkavasta kokouksesta. Musta huumediileri kätteli valkoista kauluspaitatyöläistä ja antoi samalla päivän annoksen kokkelia pienessä pussissa. Pojanketale laahusti kädet taskussa koulua kohti, jonne ei koskaan olisi halunnut mennä. Joku vei maitoautollaan maitoa ihmisille jotka olivat eläessään nähneet vain peltilehmiä. Pieni tyttö oli jäädä auton alle nähdessään tiellä karkkia.

Eddie oli ollut sydäninfarktin jälkeen kolme ja puoli kuukautta raivoraittiina. Alku oli ollut henkisesti raivoisaa mutta loppujen lopuksi viinattomaan elämään tottui helposti, vähän samaan tapaan kuin alkavaan kaljuuntumiseen. Sitä yritti ensin kaikin tavoin peittää, mutta kun asia oli selvinnyt kaikille ja kaikki olivat siihen tottuneet, olo helpottui. Hikiset, unettomat yöt olivat takanapäin ja pirteät, nuorten, hoikkien tyttöjen kanssa yhteiset televisiojumppa-aamut olivat tulleet tilalle.

Pelkotilat pulpahtivat kuitenkin aina silloin tällöin pintaan, mutta nekin oli helppo karkottaa pois työn arjella. Ei niin kuin ennen: aamuoluella, päiväoluella ja yömyssyllä. Joku Otto niminen sekopää oli myös kirjoittanut hänelle baarin nurkassa paperille alkoholittoman drinkki- ja pillunvonkaamisohjeen. Eddie kaivoi rypistyneen paperipalan lompakostaan ja luki ohjeen vielä kertaalleen:

FEIKKI GEETEE/FAKE GT PETISEURAN SAAMISEEN

/FOR SURE FUCK

(ALKOHOLITON JA VARMA)

pitkä kapea lasi

poreileva hanavesi,

kalliimmin oikea tonic virvoitusjuoma

sitruuna- tai limeviipale

jäitä runsaasti

janoisempi pilli, musta, taittuva,

halkaisija noin 0,7cm, taitettuna 30° kulmaan

mahdollisesti näkyvillä pysyvä rantarolex

bling-väreissä

kuuluva tilausääni uusia huudellessa

- Tää täytyy aina opettaa baarin henkilökunnalle. briiffaus hoidetaan tietty jo alkuillasta ku kaatouhreja eli puluja vast valitaan. tästä ei saa koskaan suostua maksamaan, koska

oot kapakan parhaiten käyttäytyvä asiakas ja ainoa, jonka ylläriratsiassa voisi toivoa puoltavan anniskeluluvan jatkamista kun kaikki muut on saatanan kännissä ja kuppilahan ei saa tarjoilla jengille selkeesti kännissä. väitän että jokainen baari rikkoo tätä "pidä asiakkaat selvinä" -sääntöä.

- No itse tää ns. "varmapano" drinksu menee siis näin: hanavettä eli poreita kapeaan pitkään lasiin, kyytipojiksi siimu sitruuna ja paljon jäitä. tän babytaker-drinksun kruunaa tietty toi normipilli geeteihin eli musta vähän paksumpi ja taittuva, toi halkaisijaltaan noin 0,7 cm janompi imuväline. näitä sitten vetelet aika tahtiin ja huutelet kuuluvast että vielä menis yksi. tollainen 11 kpl ku o vetässy, ni se o juotua vettä parisen litraa ja pitää muistaa aina purra sitruunasta liha eläimellisellä nussijailmeellä, kun kuppi on tyhjä. Se on aika varma, että kun on ykköset päällä ja rantarolex koko ajan näkyvillä, niin joku pupu istuu sylissä jo ennen valomerkkiä vonkaamassa kotiinsa, kun on noin hurjaviinapäinen uros. Tottakai ton voi varioida sitten kalliimmin eli vedetään oikeeseen toniciin, mutta silloin saattaa joutua maksamaan jokusen dollarin blandiksista. Usein ei tarvi ees juoda itseään vesiähkyyn, kun ihana pupu alkaa kaatua. Suositellaan pedanteille sänkykamarihirmuille tai isossa puutteessa kauempaan olleille. Huh, how good is simply clear fuck after!

- Oon kehitellyt tän, koska oon jo 13-vuotiaasta kaatanu pupuja innolla. Pitänee hakea sultanilta sponssia kun parhaina päivinä menee jotain turvallisesti rakkautta duunaten 17 kpl ja neljään eri pesään. Pyyntö lienee siis sultanin suuntaan kohtuullinen ja mullekin näillä perusteilla kokonaisedullinen. Rok yeah.

Ohje ei ollut vielä valitettavasti tehonnut, mutta Eddie oli varma, että jonain päivänä se tulisi tehoamaan. Mutta se siitä, ajatteli Eddie ja jatkoi muiden ajatusten parissa. Selvänä hänellä oli myös huomattavasti enemmän aikaa